

öfrigt får jag hänvisa till de motiv, jag i min motion vid 1883 års riksdag anført, och vågar jag därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta om inrättande af ett Riksbankens afdelningskontor i Mariestad.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1886.

A. Johansson i Löfåsen,
Riksdagsman för Norra Vadsbo.

N:o 53.

Herr J. Pettersson i Alfvesta: *Om skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, att oktroj hädanefter ej må lemnas enskild sedelutgifvande bank.*

Jag anser det vara ett för landet skadligt privilegium, att enskilda banker till sin egen förmån skola ega rätt att utgifva egna sedlar, en förmån, som bereder dessa bankers lottegarer en otillbörlig vinst på det allmännas bekostnad. Jag vet ej hvarför vårt land skall vara mera i behof af enskilda bankers sedelmynt än våra granländer Norge och Danmark, der ett sådant förhållande i afseende på enskilda banker icke existerar.

Utom den stora förlust, som landet genom de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt lider, är det ett stort obehag för landets invånare, att det skall finnas en så stor massa af sedelmynt af olika utseende,

att folket i allmänhet icke kan bedöma, om de sedlar, som i liquid utbjudas, äro äkta eller falska, och således måste taga dem på god tro.

På grund af hvad jag i korthet haft äran anföra vågar jag vördsamast föreslå,

att Riksdagen behagade besluta att hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, att oktroj hädanefter icke lemnas enskild sedelutgifvande bank.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1886.

J. Pettersson
från Allbo härad.

N:o 54.

Herr **J. Pettersson i Alfvesta:** *Om åsättande af tull å majs och fläsk.*

I närvarande, för vår modernäring, jordbruket, betryckta ställning måste det ligga en hvar om hjertat att tillse, hvad som för tillfället kan göras för att i någon mån förekomma, att landets jordbrukande befolkning ej går under i sträfvandet för sin ekonomiska tillvaro, ty icke nog med att jordegarna direkt få känna tyngden af den tryckta ställningen, utan ock indirekt genom betydligt ökade utgifter till fattigvård, medelst att ej kunna lemna den arbetssökande befolkningen selsättning.